

* *Българска*. — Думата «Балада» излиза отъ итал. глаголъ *ballare* — плясати, играѣ. Балада може да са пише и въ стихове и въ проза. Въ стихове, тя може да има най-малко три куплета и едно обращеніе (въ възклицаніе) съ единъ *рефренъ* (единъ или повече стихове, които са повтарятъ въ края на сѣкий куплетъ). А въ проза, кога са пише, баладата трѣба да състои отъ кратки поетически изразенія, които често започеватъ и свършватъ съ възклицанія на сѣкий новъ редъ. — Примѣръ за добра балада въ стихове ний ще покажемъ пакъ отъ страннытъ писатели у Френскыя младъ поетъ Милвуа, който е оставилъ прекрасната балада: *La feuille du chêne* — *Листътъ на джѡба* или, по-добрь на българскы, *листый на джѡба*. (Гл. стр. 215, глава XIII въ «*Éléments de Littérature*», par L. Buron, Paris 1860.)

Идилліята (отъ *εἰδύλλιον* — образъ) съдържа въ себя си разказъ на нѣкоя случка, която изобразява простыя, естественъ животъ на селянытъ и общо на хората по-близкы до природата. Като рисува привлекателны картины и мирныя бытъ на селскытъ жители, идилліята трѣба да са отличава съ простодушіе и чувствителность, но която да не преминува въ сантименталность или блудкава нѣжность. — *Идилліята*, която има драматическый характеръ (сир. която изобразява нѣкоя борба на страсти и за туй е изложена въ разговорна форма), нарича са *еклога* отъ *ἐκλογή* — избрано. Първыйтъ идиллистъ былъ грѣцкыйтъ поетъ Теокритъ, който, освѣнъ идилліи, написалъ е еще нѣколко прекрасны *буколицы* (отъ *βοῦκόλος* — говедаръ), или картины отъ живота и нравытъ пастирскы. На Теокрита подражали у Латынытъ *Виргилій*, у Френцытъ *Раканъ*, *Сегре*, *Ла-Моттъ*, *Фонтенель*, а отъ по-новытъ — *Леонардъ* и *Беркенъ*. У Руссытъ най-добры идилліи и еклогы сѣ писали *Гнѣдичъ* и *Делвигъ*. Въ Св. Писаніе книгата *Руѡѡ* е най-трогателна идиллія. Французкыйтъ поетъ — баснотворецъ *Флореанъ* много удачно на-